

**СПРАВА «КОТЕНКО ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KOTENKO AND OTHERS v. UKRAINE)**

(заява № 2575/09 та 3 інші)

Стислий виклад рішення від 20 червня 2019 року

У цій справі заявники ініціювали цивільні провадження у національних судах. У заяві № 2575/09 заявник подав позов до державної виконавчої служби про неправильний розрахунок заборгованості з виплати аліментів та неправомірне її стягнення.

У заяві № 45712/10 заявниця звернулася з позовом до колишнього чоловіка, стверджуючи, що квартира, яка була надана йому роботодавцем в якості заохочення, була їхньою спільною сумісною власністю і вона мала право на її половину.

У заяві № 20805/11 заявниця після смерті чоловіка подала позов до підприємства «О.» та компанії К., які згідно з договором повинні були надати йому трикімнатну квартиру у багатоквартирному будинку та яку він не отримав, оскільки вона була передана іншій приватній особі.

У заяві № 41732/11 заявник звернувся з позовом до місцевих органів влади та колективного сільськогосподарського підприємства, стверджуючи, що йому, як спадкоємцю бабусі, мала бути надана земельна частка, на яку вона мала право, але фактично так і не отримала.

Заявникам у задоволенні позовів або було відмовлено судами першої інстанції або рішення на їхню користь були скасовані судами апеляційної інстанції. Спроби заявників оскаржити ці рішення були безуспішними, а їхні важливі аргументи, висунуті під час провадження, не були розглянуті.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися, що національні суди не обґрунтували свої рішення і не розглянули їхні доречні та важливі аргументи у порушення пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

Розглянувши скарги заявників, Європейський суд звернув увагу, що пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує національні суди обґрунтовувати свої рішення. Європейський суд зазначив, що у заявах № 2575/09, № 45712/10 та № 41732/11 національні суди або не розглянули ключові аспекти позовів заявників, пославшись на досить загальні підстави, або проігнорували твердження, які стосувалися суті спору та критично вплинули на розподіл тягаря доведення, або не виконали свого зобов'язання розглянути важливі та доречні аргументи заявників. З огляду на це Європейський суд констатував у цих заявах порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

Щодо заяви № 20805/11 Європейський суд вказав, що рішення національних судів не були свавільними чи явно необґрунтованими та що ключові аргументи заявниці не залишилися без відповіді. За цих обставин Європейський суд дійшов висновку, що пункт 1 статті 6 Конвенції порушено не було.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* заяви прийнятними;

3. *Постановляє*, що у заявах № 2575/09 (поданій В.Котенком), № 45712/10 (поданій Л.Кобілевою) та № 41732/11 (поданій В.Кострицьким) було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;

4. *Постановляє*, що у заяві № 20805/11 (поданій Т.Русначенко) не було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;

5. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам у заявах № 2575/09, № 45712/10 та № 41732/11 суми, зазначені у додатку, та додатково суму будь-якого податку, що може їм нараховуватись; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) сума, присуджена в якості компенсації судових та інших витрат у заяві № 41732/11 має бути сплачена на банківський рахунок предстваника;

(с) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

6. *Відхиляє* решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції.»